

EERSTE LUSTRUM

Op 25 maart 2004 begon voor mij de nierdialyse. Vijf jaar al. Vijf jaar, 3 maal per week, 4 uur aan de kunstnier, dat is ongeveer 780 keren, waarvan een tiental in het buitenland, Turkije, Kreta en Spanje.

Er zijn in het “Low Care Centrum” Geraardsbergen drie groepen, telkens voor 12 patiënten. Van de groep waar ik bij hoor, zijn we met drie die er al vijf jaar bij zijn: twee dames Yvette en Marie-Louise, en ikzelf als enige man. Dat doet nadenken. Er zijn dus negen die overleden zijn, waaronder Hector, Georges, Willy, Fransken, Armand en anderen. De twee dames zijn buurvrouwen, uit de Oude Steenweg, vlak naast de Muur zoals wij.

Het is Professor Wim Van Biesen die me bij het begin eerst een katheter plaatste, met assistentie van Inge Verhoeven. Sindsdien ontstond er een speciale band tussen haar en mij. Nadien werd het een “fistel”, die maar blijft aangroeien, een waar dokter De Coster liefst afblijft. Annick, de hoofdverpleegkundige, zwaait nog steeds de scepter, verder zijn er nog, sinds ik begon, Marleen, en de “grote” Inge. Els zorgt voor de boterhammen 's morgens en voor het middagmaal, naast alle andere klusjes, waaronder het gevreesde “waterkot”. Dokter De Man verkoos: “Maria Middelaes” om daar verder te werken. Ook Ingrid, Tessy, Cindy en Jan zijn elders gaan werken. En Darie, die de boterhammen met veel liefde en weinig boter smeert is nu geopereerd aan de ogen.

Sinds lang staat de soep wel nog op het menu, maar verschijnt ze niet meer: teveel vloeistof is ongunstig voor mensen die maar weinig meer kunnen plassen.

We hebben geen kalender nodig om te weten welke dag het is: op de 3 of 4 boterhammen krijgen we op maandag steeds vleespastei, op woensdag hamsla en op vrijdag is er keus: speculaas of honingkoek. Er is steeds een potje jam bij. We staan allen op rantsoen wat koffie betreft: de eerste tas bij de boterhammen, een tweede nadien en niets meer. Vocht natuurlijk.

Er is een goede traditie: wie verjaart trakteert, en ontsnappen kan niet, de lijst met de verjaardagen hangt uit. Verder vinden we bijna elke dag snoepjes op onze tafel. En op grote dagen zorgt de professor wel voor een en ander: o.a. op het feest van de H. Martinus, omdat dat het feest is, in plaats van St. Niklaas, voor mensen uit de streek van Aalst.

In de zaal hangen vijf TV schermen, die zeldzaam open staan. Ik mocht de video van mijn gouden jubileum priesterfeest tonen, en onlangs de DVD van de reis van Pater Generaal en Pater Vicaris naar Congo. De radio staat gewoonlijk zeer vroeg open en luider dan genoeg. Gelukkig wordt die stiller gezet als ik het beleefd en voorzichtig vraag. Ik meen dat men het begrijpt, veel lawaai is niet goed meer voor oude mensen zoals ik.

Ik breng die vier uren aan de kunstnier door, met het lezen van een kwaliteitskrant. Zoniet zou ik het niet uithouden. Enkel lezen een krant, een boek of slapen en tellen de tijd af. Tegen elf uur krijgen we kou, en de verpleegkundigen warm, en soms blijft een deur open staan. Gelukkig is er een zakje met kersenpitten in, dat wordt verwarmd en met liefde rond mijn nek geplaatst.

Alvorens aangesloten te worden moeten we op de weegschaal; dan temperatuur, de bloeddruk, de pols. En dan de pijn van korte duur: de korstjes gedroogd bloed worden weg gekrabd, de twee naalden in de bloedvaten gestoken – met de steeds terugkerende vragen : “geen last”, “geen pijn”? Dikwijls wordt er bloed afgetapt en naar het labo gebracht. En dan zijn we vertrokken. Voor vier uur.

Gedurende dit eerste “lustrum” werd ik enkele keren opgenomen in het ziekenhuis: heup vervangen, bekken gebroken, steen in de galblaas en malaria. Gelukkig dat die moeraskoorts tijdig en vakkundig ontdekt werd door de geneeskundigen van ons centrum en dat die me naar het UZ Gent lieten evacueren. Ondertussen was men in Geraardsbergen zeer ongerust over de evolutie, omwille van de hoge koorts. Het liep echter goed af. En telkens ging de dialyse natuurlijk verder.

We leven hier toch in een rijk land. We betalen alleen het labo onderzoek; de rest is volledig voor de ziekenkas. Zelfs voor het transport is er een vergoeding. Als dagpatiënten krijgen we het ontbijt en het middagmaal eveneens gratis. Alles bij alles blijft het natuurlijk “zwaar om dragen”. En persoonlijk voel ik dat met de jaren meer rust nodig heb. Gelukkig rijd ik nog zelf met de wagen. Maar op reis gaan, buiten de georganiseerde reizen, zit er niet meer in. Tussen twee sessies mogen er maximum twee dagen verlopen. Dus niet meer naar Congo.

Besluit: zonder kunstnier zou ik, als vele anderen, al lang gestorven zijn. We worden dus steeds ouder. Het onaangename moeten we er bij nemen. O.a. Nooit fruit (kalium), geen melkproducten (fosfor), geen goede pint bier, of maar eentje. En wat mij betreft: in de gemeenschap afwezig aan ontbijt en middagmaal drie dagen per week, en dus niet op de hoogte van wat er reilt en zeilt thuis.

Maar ja. Op weg naar het tweede lustrum. Eerst nog naar Turkije eind september met de VZW van de dialyse. Er wordt niet gevierd, maar verschijnt daar precies vandaag, verpleegkundige Inge Verhoeven, op krukken. Gedurende de skivakantie gevallen en tijdelijk uitgeschakeld. Hoofdverpleegkundige Annick, altijd bekommerd met ons lot, gaf haar de opdracht mij “af te duwen”, dat is 15 tot 20 minuten te duwen op de wondjes om bloeding te vermijden. Dank U, Annick.

Pater Jaak Geysels c.j.